

at sent er bedre end aldrig. Jeg mener ogsaa gennem den ærede Ordførers Udtalelser at kunne øjne, at der i den Henseende herefter vil blive gaaet frem med betydelig større Varsomhed. Jeg mener, at det var rigtigt sagt af den ærede Ordfører, naar han betegnede sig og sine Meningsfæller som mere konservative i Opfattelsen af de økonomiske Spørgsmaal nu end tidligere. Man ligesom greb den Ytring fra den ærede Ordførers Side — det var det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) — og førte den maaske videre, end den ærede Ordfører selv tænkte; men man skal aldrig være ængstelig for at komme med en Bekendelse, naar den er rigtig, og det er jo en Tilfredsstillelse for os andre, at denne rigtige Erkendelse nu ogsaa dristigt tør udtales af en Ordfører fra den Side, som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. T. Nielsen) tilhører.

Der var en Ytring af den ærede Ordfører, som jeg imidlertid ikke var enig med ham i, i hvert Fald ikke i, at den blev fremsat. Det var den Formodning, han udtalte om, at det kunde tænkes, at de forelagte Skattelove blev slaaede ned — jeg tror, han brugte det Udtryk — paa andet Sted. Hvorvidt dette vil ske eller ikke, derom har jeg ingen Formodning og kan derfor heller ikke udtale nogen som helst Formodning. Men jeg anser det for urigtigt at udtale en saadan Formodning, naar der ikke foreligger tilstrækkelig Grund til at udtale den, og det tror jeg ikke der gør i dette Øjeblik. Jeg har nærmest den Forventning, at man ikke paa andet Sted vil genere den nuværende Regering paa en saadan Maade, at man gør Gennemførelsen af disse Love umulig. Muligt kan jeg tage fejl deri; det er en Mulighed, som selvfølgelig ikke er udelukket; men jeg tror, man staar sig ved at haabe det bedste. Bemyndigelse har jeg selvfølgelig ikke til at udtale noget som helst i den Retning paa andres Vegne; jeg har ikke søgt den, og jeg vil heller ikke tilvende mig den.

I øvrigt gjorde den ærede Ordfører nu op, at det Finanslovsforslag, vi om nogle Øjeblikke skulle endeligt vedtage for dette Tings Vedkommende, viser en Opgang i Udgifterne sammenlignet med Finanslovsforslaget, da det blev forelagt, af 800,000 Kr., og denne Opgang under Forhandlingen var, som han angav, bleven mindre end tilsvarende Opgang i de nærmest foregaaende Aar. Det er jo ganske rigtigt, og jeg vil ikke nægte, at jeg skønner, der er

iaagttaget nogen Forsigtighed fra det ærede Finansudvalgs Side. Men jeg vil overfor dette heller ikke tilbageholde, at jeg tror, man kunde af og til være gaaet noget videre, dels i Retning af at nægte et og andet, dels i Retning af at udsætte et og andet, som ikke var paatrængende nødvendigt, og dels ogsaa i Retning af at optage Nedsættelser hist og her af Bevillinger, som skrive sig fra ældre Tid, og som uden Skade kunde nedsættes. Det er jeg overbevist om, at det kunde alt sammen være sket; om end det ikke vilde være blevet noget større Beløb, mener jeg dog, at noget kunde der i den Retning være naaet. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre derved, men holde mig til den Tid, der kommer. Som det erkendes af den ærede Ordfører, er det jo saadan, at vi nærme os en Nødstilstand, og nogen Kvinde lærer jo at spinde, naar hun kommer paa det rene med sin Nøgenhed, og saa maa vi nok ogsaa se at slaa ind paa at lade os beherske af den samme Tankegang, som behersker Spindekvidden. Nu er der jo nedsat en Sparekommission, og der falder af og til fra denne Kommissions Formand, det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgkreds (Deuntzer), nogle Ytringer, som ikke have vakt stort Haab om, at denne Kommission vil kunne bringe det meget vidt i Retning af at fremskaffe Anvisning paa Bespareser. Jeg deler for saa vidt denne Betragtning med den ærede Formand for denne Kommission, det Medlem, jeg nu nævned, og hvis denne Kommissions Arbejde, hvad jeg antager, er begrænset til en Gennemgang af Finansloven, formoder jeg heller ikke, der er mange Veje, ad hvilke den kan opnaa betydelige Bespareser. At nægte personlige Bevillinger, Understøttelser til en og anden Person, vil neppe tiltale mig; thi der rammer man undertiden de enkelte, der ikke ere forberedte paa at blive ramte. Og der er mange Formaal — vi saa, hvordan det gik med Varde Plantage —, overfor hvilke det ogsaa kan være vanskeligt at gennemføre Nedsættelse af Midlerne til deres fortsatte Drift. Jeg kan derfor ligesom den ærede Folketingsmand, jeg har nævnt, ikke vente noget stort i den Retning. Hvad jeg derimod mener, der kunde være Grund til at vente noget mere af i Retning af Bespareser, det er ved at gaa dristigt til en Ændring af forskellige af de Love, der medføre store Udgifter, som vi have gennemført i de senere Aar, ikke mindst den Lovgivning, vi have givet efter Systemskiftet. Thi her tror jeg, vi i